

LLEI DE LA DEPENDÈNCIA: la ciutadania perd si l'Estat espanyol no aporta la part que li pertoca

Fem una mica de repàs de com està el tema... La llei (= LAPAD: Llei per a l'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència) va entrar en vigor el dia 1 de gener del 2007 i s'integra dins del Sistema Català d'Atenció a la Dependència, que inclou totes aquelles persones amb dependència ateses pels Serveis Socials, independentment que estiguin atesos o no per la llei ERC va donar suport a la creació de la LAPAD al Congrés dels Diputats de Madrid bàsicament perquè amplia drets. L'abril del 2007, l'Estat Espanyol va regular els criteris per a fer les valoracions i el juny de 2007 el mateix Estat va fixar les prestacions. A Catalunya van començar a entrar les sol·licituds per la dependència a partir del mes de maig de 2007 i el desembre del 2007 ja es van fer les primeres PIAs (= Programa Individual d'Atenció), unes 150 aproximadament. **El procés de desplegament de la LAPAD a Catalunya ha consistit en donar la darrera paraula als municipis, acomplint una reivindicació històrica del municipalisme.** S'ha potenciat doncs el paper dels Serveis Socials municipals i la seva proximitat amb els veïns (val a dir que d'altres comunitats han prioritzat implementar la llei amb altres models de gestió més ràpids, però sense tenir en compte els ajuntaments). A l'octubre del 2007 Catalunya ja tenia més de 31.161 PIAs fets(!), gaudint dels serveis i prestacions de la llei. Dins d'aquestes prestacions, el 73% són per a cuidadors no professionals, un 14% estan vinculades a residències i la resta són per a assistents personals, centres de dia i ajut a domicili. La mitjana de prestació econòmica és de 597'40 euros mensuals (poc, cert, però millor que res!). Tot aquest volum de tramitacions de les prestacions han suposat una saturació del sistema informàtic que hi havia, que s'ha hagut de redissenyar i de crear-ne un de nou, doncs el que ens va donar l'Estat Espanyol NO HA FUNCIONAT. **ERC creiem que la feina feta fins ara ha suposat un esforç molt gran, tant per la generalitat com pels municipis i que s'hi han invertit molts esforços humans i professionals.** I, no obstant, falta encara agilitat en la transmissió de la informació i en l'elaboració de PIAs en molts municipis. Cal remarcar que, de cada 3 euros que paguem Catalunya pel desplegament de la Llei de la Dependència, Espanya només en paga 1, i l'acord era que "s'anava a meitats". **La Generalitat ha aportat 370 milions d'euros i en canvi l'Estat Espanyol només n'ha aportat 113!. Curiosa manera de fer les coses a meitats tenen els espanyols...** així és clar que ens falten recursos econòmics per tot arreu!. Si continuem així, a l'any 2011 la proporció, segons les demandes de PIAs a Catalunya, acabaria essent del pagament d'un 81% d'aquestes per part de la Generalitat i d'un 19% només de l'Estat Espanyol !!. Això és una vergonya, una estafa i una falta de respecte més sumada a la gran llista que ja té l'estat Espanyol, que no para d'incomplir una cosa rera l'altra... Per acabar el repàs, cal comentar que el preu mig de serveis i prestacions a Catalunya és molt més elevat que a d'altres CCAA (el cost de la vida és més elevat a les terres catalanes), i aquest aspecte la llei no el té en compte. Per exemple, el preu mig d'una plaça residencial a Catalunya és de 1.817 euros, i a Espanya és de 1.688 euros. Pot semblar poca la diferència, però us ben asseguro jo que per a la gent gran i les seves famílies (és a dir, per a tots!) això no és poc. **Per tant, què ens espera?... Les nostres propostes de futur són:** primer, que l'Estat Espanyol compleixi amb el que diu la llei, i per tant porti la meitat del cost econòmic del desplegament de la llei; segon, que es creï un fons econòmic per a tota la inversió que suposa la creació de places en centres que actualment suporta la Generalitat; tercer, que l'Estat Espanyol augmenti els imports mínims garantits adequats al cost real de les prestacions a Catalunya; quart, que hem de fer ressò tots plegats de que, si l'Estat no compleix la seva mitja part i per tant la seva obligació, doncs que la ciutadania hi sortim perdent; i cinquè i per últim, que els municipis ajudin a la Generalitat a l'hora de reclamar a l'Estat Espanyol que faci el que li pertoca, i per tant, que anem tots a la una fent pinya per a evitar un retorçes a la nostra llei catalana de la Dependència.

